

SLUNEČNÍ ASTROLOGIE

FRANTIŠEK KRUML

SLUNEČNÍ ASTROLOGIE

FRANTIŠEK KRUML

SLUNEČNÍ ASTROLOGIE

FRANTIŠEK KRUML

Copyright © by František Kruml, 2012

ISBN 978-80-7207-955-5

Jazyková redakce Terezie Houšková

Obálka Ondřej Sladký

Grafická úprava a sazba Ondřej Sladký

E-knihu připravil pureHTML.cz

Vydalo nakladatelství & vydavatelství

VOLVOX GLOBATOR Štítného 17, 130 00 Praha 3

www.volvox.cz jako svou 975. publikaci

Vydání první Praha 2012

Adresa knihkupectví

VOLVOX GLOBATOR

Štítného 16, Praha 3 – Žižkov

Aries. calidus & siccus:
ignis chy
leues

Gemini. calid &
humidus ae.
deu
feng
uine
Am

Taurus. frigidus
& siccus: terreo
melancholicus

Sagittarius.
Lentus & aridus
similis

Capricornus.
lentus & virgini
similis

Aquarius. ge
minis & b
bis similis.

Cancer frigidus &
humidus
aqueus
flemmaticus.

Leo. similis
aeris

Virgo similis
terreo

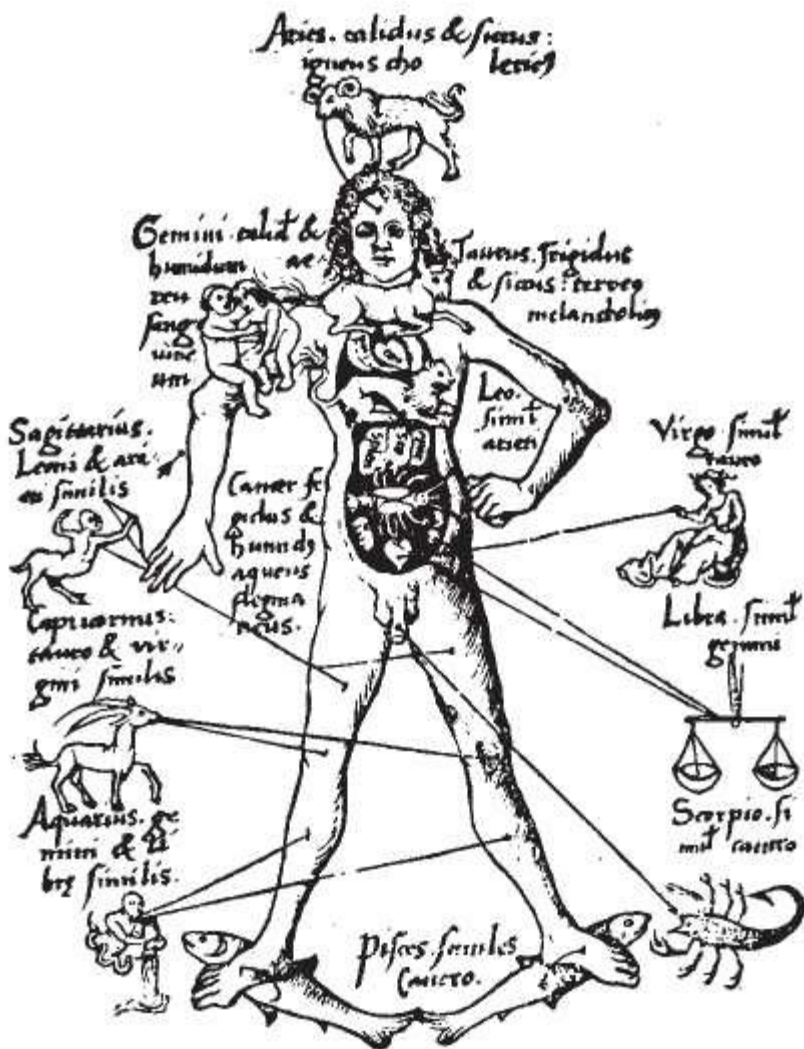
Libra. similis
generis

Scorpio. si
milis caetero

Pisces similis
caetero.

ÚVOD

Sluneční astrologie, známá také jako „astrologie slunečních znamení“, představuje zjednodušenou formu tradiční západoevropské astrologie. Patří k oblíbeným způsobům lidového věštění, o čemž svědčí pravidelná konzumace novinových a časopiseckých sloupků se slunečními horoskopy. Tato jednoduchá věštecká metoda obvykle určuje všechno podle slunečního znamení, které představuje základní hodnotu klasické planetární astrologie. Určuje podle něj povahu a osud jedince, jeho zdraví, povolání, sexualitu, partnerské vztahy atd.

O astrologii většina z nás něco ví. Přinejmenším jsme obeznámeni se svým slunečním znaméním. Víme, že toto znamení, nazývané také „znamení zrození“, je dáno postavením Slunce ve zvěrokruhu v době našeho příchodu na svět. Když o sobě prohlašujeme, že jsme Štíři nebo Střelci – nebo že jsme se narodili v Rybách míníme tím, že Slunce v době našeho narození stálo v odpovídajícím úseku zvěrokruhu, v příslušném znamení.

O zvěrokruhu je nám známo, že je to pomyslný pás oblohy táhnoucí se podél ekliptiky, zdánlivé roční dráhy Slunce kolem Země. Víme, že tento pás je rozdělen na dvanáct obdélníkových úseků, zvaných znamení, a že znamení mají svá jména podle souhvězdí, s nimiž jsou spojována. Víme také, že prvním znaméním je Beran (Skopec), po němž následuje zbývajících jedenáct znamení – Býk, Blíženci, Rak, Lev, Panna, Váhy, Štír, Střelec, Kozoroh, Vodnář a Ryby.

Každému z uvedených dvanácti znamení jsou přisouzeny určité vlastnosti a vlivy, které se podle astrologů aktivují v okamžiku, kdy do znamení vstoupí Slunce nebo některá z dalších astrologických planet. Prostřednictvím „planetární energie“ se pak mají charakteristiky znamení přenášet na člověka, mají ovlivňovat jeho život, vytvářet jeho povahu a osud.

Také astrologickým planetám jsou přisouzeny určité vlastnosti a vlivy, které mají významně působit na povahu a osud člověka. V klasické astrologii platilo za planety sedm nebeských těles – Slunce, Měsíc, Merkur, Venuše, Mars, Jupiter a Saturn. V moderní astrologii k nim přibyla ještě další tři nebeská tělesa, a sice Uran, Neptun a Pluto. Každému znamení je přiřazena některá z uvedených planet jako tzv. „planetární vládce“ – Slunce vládne ve Lvu, Měsíc v Raku, Merkur v Panně a Blížencích, Venuše ve Vahách a Býku, Mars ve Štíru a Beranu, Jupiter ve Střelci a Rybách, Saturn v Kozorohu a Vodnáři, Uran spoluvládne v Kozorohu a Vodnáři, Neptun ve Střelci a Rybách, Pluto v Beranu a Štíru.

K základním pojmům klasické astrologie patří také tzv. domy (či „dómy“), které jsou s jednotlivými znameními a planetami spojovány. Domy představují dvanáct pomyslných sektorů oblohy, které tvarem připomínají papírové poledníkové pásy, z nichž se sestavuje povrch glóbu. Také domům se přisuzují určité vlastnosti a vlivy, které mají významně působit na povahu a osud člověka.

Ve sluneční astrologii tedy hrají rozhodující roli tři základní astrologické hodnoty: sluneční znamení, jim odpovídající planety a příslušné domy. Těmito hodnotami se budeme zabývat v následujícím textu.

MÁME SE BÁT O SVÁ SLUNEČNÍ ZNAMENÍ?

Dříve než se začneme zabývat významy slunečních znamení, planet a domů, podívejme se na problém tzv. precese, v jejímž důsledku se dnes tzv. tropický zvěrokruh, tvořený dvanácti znameními zvěrokruhu, nekryje s tzv. siderickým zvěrokruhem, který je tvořen dvanácti stejnojmennými souhvězdími, což podle odpůrců astrologie zpochybňuje naše sluneční znamení.

Většina z nás má ráda své sluneční znamení. Ztotožňujeme se s ním a nedáme na ně dopustit. Čas od času se však v médiích objevují znepokojivé zprávy, které hlásají, že naše znamení nám ve skutečnosti vůbec nepřísluší, že nám patří jiné. Astronomové nám připomínají, že v důsledku precese, kuželového pohybu zemské rotační osy, se znamení zvěrokruhu neustále posouvají proti svým původním souhvězdím. Před dvěma tisíci lety, kdy vznikalo dnešní dělení zvěrokruhu, se v prvním znamení zvěrokruhu, ve znamení Berana, ještě nacházely hvězdy stejnojmenného souhvězdí. Od té doby však došlo vlivem precese k posunu o celé souhvězdí, takže dnes odpovídá znamení Berana souhvězdí Ryb. Podle astronomů to znamená, že lidé, kteří se považují za Berany, přišli na svět v době, kdy Slunce stálo v souhvězdí Ryb. A protože je astrologie definována jako nauka o působení hvězd na život člověka, měli by být dnešní Berani správně Rybami – vlivem precese se mění Berani na Ryby, Býci na Berany, Blíženci na Býky, Raci na Blížence, Lvi na Raky, Panny na Lvy, Váhy na Panny, Štíři na Váhy, ze Střelců se stávají Štíři, z Kozorohů Střelci, z Vodnářů Kozorozi a z Ryb Vodnáři. Astronomové také upozorňují na to, že v důsledku precese se do ekliptiky dostalo ještě souhvězdí Hadonoše (nazývané Ophiuchus či Serpentarius), které by se správně mělo stát třináctým znaméním zvěrokruhu.

Sluneční astrologie však nebere na uvedený posun zřetel. Její zastánci prohlašují, že onen tajemný vliv, který má utvářet povahu a osudu člověka, nevychází z příslušného souhvězdí, ale právě jen z onoho fixního úseku zvěrokruhu, zvaného znamení. Znamení podle nich představuje jakési „energetické pole“, v němž je trvale otištěn vliv souhvězdí, které v něm bylo původně obsaženo. Toto energetické pole, zvané znamení, utváří spolu se Sluncem a dalšími astrologickými planetami povahu a osud jedince. Podobná funkce se připisuje také domům, dvanácti pomyslným sektorům oblohy, které jsou s jednotlivými znameními a planetami spojovány. O svá sluneční znamení se tedy, alespoň podle slunečních astrologů, nemusíme vůbec bát. Navzdory precesi nám budou i nadále náležet.

ZVĚROKRUH

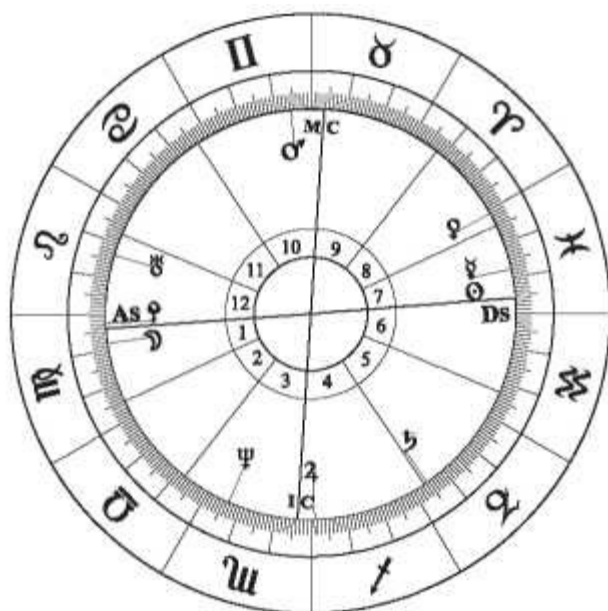
Zvěrokruh je vlastně totéž co ekliptika, zdánlivá roční dráha Slunce kolem Země. Přesněji jde o pomyslný pás oblohy o šířce 18° , který se táhne podél ekliptiky. Tento pás je označován také jako zvířetník (řec. *zódiakos*, od *zóon* = „zvíře“). Známý je též pod názvem zodiakální nebo zvířetníkový kruh. Představuje sled znamení, jimiž prochází Slunce při své zdánlivé roční pouti po nebeské sféře. Pás zvěrokruhu zasahuje 9° na sever a 9° na jih od ekliptiky. Je rozdělen na dvanáct obdélníkových úseků po třiceti stupních. Každý z těchto obdélníků reprezentuje jedno znamení zvěrokruhu. Slunce v průběhu roku prochází pásem zvěrokruhu, přičemž do každé jeho části doputuje přibližně za jeden měsíc.

Zvěrokruh začal vznikat ve staré Mezopotámii, která je kolébkou astrologie, věštecké nauky označované jako hvězdopravectví (termín „astrologie“ je složen z řeckých slov *astrón* = „hvězda“ a *logos* = „slovo, výklad, nauka“). Kořeny mezopotamské astrologie sahají až do doby záhadného národa Sumerů, mezi roky 3000–2340 před Kr. Víra Mezopotamců v moc hvězd nad lidskými osudy byla založena na ztotožnění hvězd s bohy. Zvláštní pozornost byla věnována souhvězdím v pásmu hvězd označovaném jako „nebeský násep“, jímž na své roční pouti procházelo Slunce. Tato souhvězdí bývala zobrazována jako „nebeská zvířata“ se symboly hvězd. Zvláštní postavení pak měly hvězdy, které vykonávaly na pozadí souhvězdí „nebeského náspu“, z něž se vyvinul dnešní zvěrokruh, zvláštní putující pohyb. Řečtí astrologové nazývali tyto hvězdy nepravidelnými a bloudivými (*planetai*). Skupinu „bloudivých hvězd“ tvořilo sedm nebeských těles, známých později jako sedm planet klasické astrologie: Slunce, Měsíc a pět pouhým okem viditelných planet – Merkur, Venuše, Mars, Jupiter a Saturn. Také tyto „hvězdy“ byly ztotožněny s různými bohy.

Planetám a souhvězdím byly přisouzeny různé vlastnosti a síly,

kteře podle představ starověkých astrologů měly působit na život člověka a určovat jeho osud. V 5. století před Kr. byl již v Mezopotámii znám i princip sestavování individuálních horoskopů, který známe ze středověké a moderní astrologie. Vycházelo se z předpokladu, že povahu a osud jedince předurčuje poloha a vzájemný poměr nebeských těles, zvláště pak planet, v okamžiku zrození. K udávání poloh planet se užívalo souboru souhvězdí „nebeského náspu“, budoucího zvěrokruhu. Ten byl ve starém Řecku, kam astrologie začala pronikat v 5. a 4. století před Kr., fixován někdy ve 3. stol. před Kr. jako sled dvanácti souhvězdí podél ekliptiky.

Výchozím bodem dělení zvěrokruhu je tzv. jarní bod, průsečík ekliptiky se světovým rovníkem, v němž Slunce při svém zdánlivém ročním běhu kolem Země vystupuje na severní polokouli. V době antického Řecka, před dvěma tisíciletími, se jarní bod nacházel v souhvězdí Berana. Proto je Beran prvním znamením zvěrokruhu. Po něm následuje zbývajících jedenáct znamení: Býk, Blíženci, Rak, Lev, Panna, Váhy, Štír, Střelec, Kozoroh, Vodnář a Ryby. Znamení mají své názvy od stejnojmenných souhvězdí, s nimiž se v době antiky částečně kryla.

Individuální horoskop

PERIODY SLUNEČNÍCH ZNAMENÍ

Slunce při svém zdánlivém ročním putování po nebeské sféře prochází pásem zvěrokruhu rychlostí jednoho stupně za den. Jedním znamením projde v průměru za 30 dní. Do jednotlivých znamení však nevstupuje pokaždé ve stejnou dobu. Tak například v roce 2010 vstoupilo Slunce do znamení Berana 20. března, zatímco v roce 2011 do něj vstoupilo 21. března. Znamení Ryb začíná v určitých letech 18., 19., 20. nebo 21. února. Znamení Štíra začíná někdy 23. října a končí 21. listopadu, jindy začíná 24. října a končí 22. listopadu. Slunce také nevstupuje do znamení pokaždé ve stejné části příslušného dne. V roce 2010 přešlo Slunce do znamení Štíra 23. října ve 13:35 (SELČ), v roce 2011 vstoupilo do Štíra 23. října ve 20:30 (SELČ).

Dny, které vymezují periody jednotlivých znamení, se nazývají „vrcholy znamení“. Ve sluneční astrologii, která pracuje obvykle pouze se dnem a měsícem narození, se určuje sluneční znamení podle postavení Slunce ve zvěrokruhu v den narození daného jedince. Přesné doby vstupů Slunce do jednotlivých znamení zde nehrají valnou roli. Podle slunečních astrologů totiž přetrvává po přechodu Slunce z jednoho znamení do druhého ještě po několik dnů vliv předchozího znamení ve znamení nastupujícím. Osobě, která přišla na svět na vrcholu znamení nebo blízko něj, lze tak přisuzovat charakteristiky obou sousedních znamení. Z pohledu sluneční astrologie mohou tedy být jedinci, kteří se narodili mezi 18. a 24. dnem v měsíci, nositeli vlastností dvou znamení. Pro přesné určení slunečního znamení osoby narozené na rozhraní dvou znamení je potřeba vypracovat individuální horoskop, tzv. horoskop radix, který se sestavuje pro přesný okamžik zrození (jímž se rozumí okamžik „prvního nádechu“), pokud jej ovšem horoskopovaná osoba zná. V publikacích o sluneční astrologii bývají obvykle uváděny následující periody slunečních znamení:

Periody slunečních znamení

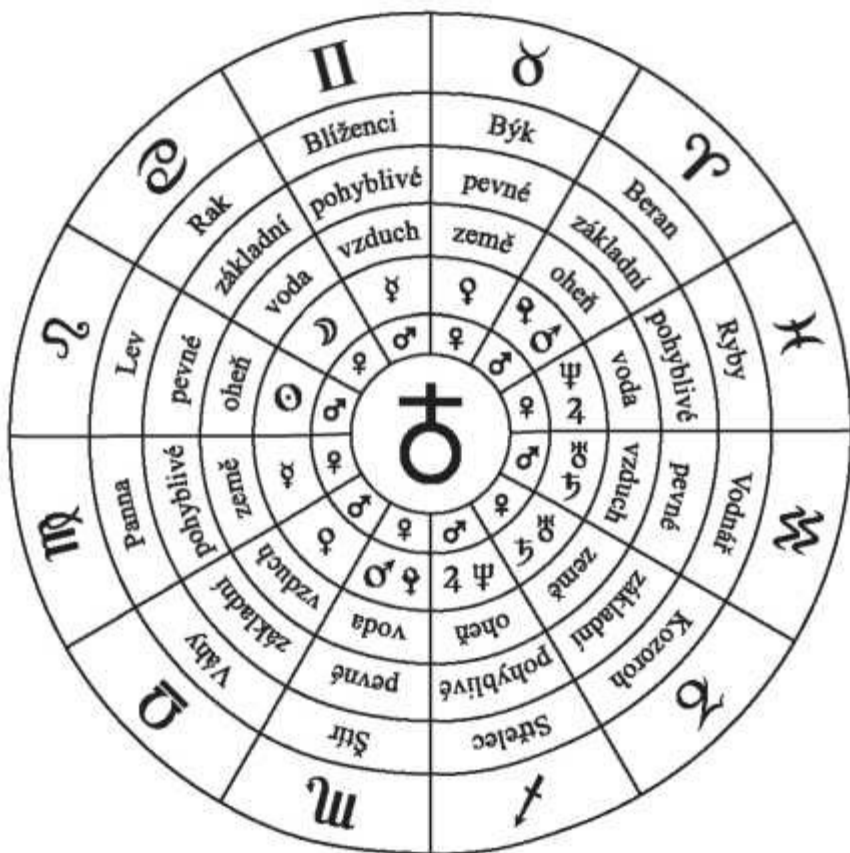
- 21. 03. – 20. 04.: BERAN (Aries)
- 21. 04. – 21. 05.: BÝK (Taurus)
- 22. 05. – 21. 06.: BLÍŽENCI (Gemini)
- 22. 06. – 22. 07.: RAK (Cancer)
- 23. 07. – 22. 08.: LEV (Leo)
- 23. 08. – 22. 09.: PANNA (Virgo)
- 23. 09. – 23. 10.: VÁHY (Libra)
- 24. 10. – 22. 11.: ŠTÍR (Scorpio)
- 23. 11. – 21. 12.: STŘELEC (Sagittarius)
- 22. 12. – 20. 01.: KOZOROH (Capricorn)
- 21. 01. – 20. 02.: VODNÁŘ (Aquarius)
- 21. 02. – 20. 03.: RYBY (Pisces)

Astrologie tradičně dělí každé znamení ještě do tří částí, na období o přibližném počtu deseti dnů. Tato období se nazývají „dekany“ nebo také „dekády“. Každému znamení, a také jeho dekanům, je přiřazena některá z astrologických planet jako tzv. „planetární vládce“.

Sluneční znamení, dekaný a planety

Beran	21. 03. – 20. 04.	Mars, Pluto	Váhy	23. 09. – 23. 10.	Venuše
1. dekan	21. 03. – 30. 03.	Mars, Pluto	1. dekan	23. 09. – 02. 10.	Venuše
2. dekan	31. 03. – 09. 04.	Slunce	2. dekan	03. 10. – 12. 10.	Saturn
3. dekan	10. 04. – 20. 04.	Jupiter	3. dekan	13. 10. – 23. 10.	Merkur
Býk	21. 04. – 21. 05.	Venuše	Štír	24. 10. – 22. 11.	Mars, Pluto
1. dekan	21. 04. – 01. 05.	Venuše	1. dekan	24. 10. – 02. 11.	Mars, Pluto
2. dekan	02. 05. – 11. 05.	Merkur	2. dekan	03. 11. – 12. 11.	Jupiter
3. dekan	12. 05. – 21. 05.	Saturn	3. dekan	13. 11. – 22. 11.	Měsíc
Blíženci	22. 05. – 21. 06.	Merkur	Střelec	23. 11. – 21. 12.	Jupiter, Neptun
1. dekan	22. 05. – 31. 05.	Merkur	1. dekan	23. 11. – 02. 12.	Jupiter, Neptun
2. dekan	01. 06. – 11. 06.	Venuše	2. dekan	03. 12. – 12. 12.	Mars
3. dekan	12. 06. – 21. 06.	Saturn	3. dekan	13. 12. – 21. 12.	Slunce
Rak	22. 06. – 22. 07.	Měsíc	Kozoroh	22. 12. – 20. 01.	Saturn, Uran
1. dekan	22. 06. – 01. 07.	Měsíc	1. dekan	22. 12. – 31. 12.	Saturn, Uran
2. dekan	02. 07. – 11. 07.	Mars	2. dekan	01. 01. – 10. 01.	Venuše
3. dekan	12. 07. – 22. 07.	Jupiter	3. dekan	11. 01. – 20. 01.	Merkur
Lev	23. 07. – 22. 08.	Slunce	Vodnář	21. 01. – 20. 02.	Saturn, Uran
1. dekan	23. 07. – 01. 08.	Slunce	1. dekan	21. 01. – 30. 01.	Saturn, Uran
2. dekan	02. 08. – 12. 08.	Jupiter	2. dekan	31. 01. – 10. 02.	Merkur
3. dekan	13. 08. – 22. 08.	Mars	3. dekan	11. 02. – 20. 02.	Venuše
Panna	23. 08. – 22. 09.	Merkur	Ryby	21. 02. – 20. 03.	Jupiter, Neptun
1. dekan	23. 08. – 01. 09.	Merkur	1. dekan	21. 02. – 01. 03.	Jupiter, Neptun
2. dekan	02. 09. – 12. 09.	Saturn	2. dekan	02. 03. – 11. 03.	Měsíc
3. dekan	13. 09. – 22. 09.	Venuše	3. dekan	12. 03. – 20. 03.	Mars

Podle orientálních astrologů prý lidský osud nejlépe odhalují právě planety. Podíváme se tedy nejprve na tato nebeská tělesa. Seznámíme se s charakteristikami, které jsou jim tradičně přisuzovány.

Znamení zvěrokruhu a jejich charakter

ASTROLOGICKÉ PLANETY

Jak již bylo uvedeno výše, je každému znamení zvěrokruhu a také každému dekanu přiřazena některá z deseti astrologických planet jako tzv. „planetární vládce“. V klasické astrologii platilo za planety pouze sedm nebeských těles: Slunce, Měsíc a pět planet viditelných pouhým okem – Merkur, Venuše, Mars, Jupiter a Saturn. Dvojice Slunce a Měsíc – nebeská tělesa, která dnes nejsou vnímána jako planety – měla již ve starověku zvláštní postavení; od ostatních planet byla oddělována jako světelné zdroje pod společným názvem *luminaria*, tj. „světla“. Přiřazení planet jako vládců k jednotlivým znamením vycházelo z představy, že každá planeta je v některém znamení „domovem“, že je v něm tzv. domicilní. Slunce bylo domovem ve znamení Lva, Měsíc byl domovem v Raku, Merkur v Panně a Blížencích, Venuši příslušela znamení Vah a Býka, Marsu náležel Štír a Beran, Jupiteru Střelec a Ryby, Saturnu Kozoroh a Vodnář.

Ve staré Mezopotámii byla uvedená nebeská tělesa ztotožněna s různými božstvy a jejich atributy. Slunce (které spolu s Měsícem a Venuší patřilo k nejvýznamnějším nebeským tělesům) bylo ztotožněno s bohem Šamašem, který platil za soudce a strážce práva a také za boha věštb. Měsíc byl ekvivalentem boha Sína, nejvýznačnějšího člena tzv. astrální triády, který byl společně se svým synem Šamašem bohem věštb, soudu a práva. Merkur odpovídal bohu písma a moudrosti jménem Nabu. Venuše byla spojena s bohyní lásky, vášně, boje a války Ištarou. Mars, jehož epiteton znělo *muštabarru mutanu* („způsobující smrt nebo mor“), se stal pod jménem Zalbatanu astrálním ekvivalentem boha podsvětí Nergala. Jupiter, který byl nazýván Dapinu („mocný“), byl ztotožněn s bohem kosmického řádu Mardukem. Saturn, nazývaný Kajamanu („stálý, trvalý“), který platil za planetu práva a spravedlnosti, odpovídal bohu bouří Ninibovi.

Vlivy planet na pozemské dění byly určeny podle vlastností a oborů působnosti uvedených božstev, s nimiž byla tato nebeská tělesa ztotožněna. Stejný postup zvolili později také Řekové, kteří převzali mezopotamskou astrologii a rozvinuli ji do klasické podoby. Jejich charakteristiky platí i v dnešní západní astrologii. Názvy planet u Řeků byly přibližným převodem jmen mezopotamských božstev, která byla ztotožněna s řeckými bohy a bohyněmi podle oboru své působnosti. Stejně postupovali později i Římané, kteří převzali astrologii od Řeků. Právě od Římanů pocházejí dnes obecně zavedené názvy planet a znamení. Mezopotamská planetární božstva byla ztotožněna s řeckými a římskými bohy a bohyněmi takto: Samaš – Hélios – Sol (Slunce), Sin – Seléné – Luna (Měsíc), Nabu – Hermes – Mercurius (Merkur), Ištar – Afrodíté – Venus (Venuše), Nergal – Arés – Mars (Mars), Marduk – Zeus – Iuppiter (Jupiter), Ninib – Kronos – Saturnus (Saturn).

Kromě výše uvedených astrologických planet hrají v dnešní západní astrologii významnou roli ještě další tři poměrně nedávno objevená nebeská tělesa – Uran, Neptun a Pluto (posledně jmenované těleso není již v astronomii pokládáno za planetu). Uran (objevený r. 1781) spoluvládne se Saturnem ve znamení Kozoroha a Vodnáře, Neptun (objevený r. 1846) spoluvládne s Jupiterem ve znamení Střelce a Ryb, Pluto (objevený r. 1930) vládne spolu s Marsem ve znamení Berana a Stírá. Vlivy těchto nebeských těles byly stanoveny podle vlastností a oborů působnosti řeckých a římských bohů, od nichž mají své názvy.

Astrologické planety byly přiřazeny jako vládcové také jednotlivým dnům v týdnu, a to takto: *neděle* – Slunce, *pondělí* – Měsíc, *úterý* – Mars a Pluto, *středa* – Merkur, *čtvrtek* – Jupiter a Neptun, *pátek* – Venuše, *sobota* – Saturn a Uran.

Sedmidenní týden, pocházející z Orientu, se začal ujímat v římské říši koncem republiky. Jeho dny nazvali Římané podle

hvězdných božtev. Týden začínal sobotou: *dies Saturni* = „den Saturnův“ (dodnes anglicky *Saturday*) – sobota, *dies Solis* = „den Slunce“ (anglicky *Sunday*, německy *Sonntag*) – neděle, *dies Lunae* (dodnes francouzský *lundi*) – pondělí, *dies Martis* (francouzský *mardi*) – úterý, *dies Mercurii* (francouzský *mercredi*) – středa, *dies Iovis*, (francouzský *jeudi*) – čtvrtek, *dies Veneris* (francouzský *vendredi*) – pátek.

Toto přiřazení vycházelo z řeckého geocentrického uspořádání planetární soustavy. Řekové seřadili planety podle klesající vzdálenosti od Země, podle domnělých oběžných dob planet kolem Země (od nejdelší oběžné doby k nejkratší), takto: Saturn, Jupiter, Mars, Slunce, Venuše, Merkur, Měsíc. Římané přiřadili každé hodině každého dne v týdnu jednu planetu. Planeta, která vládla první hodině dne, byla také vrchním vládce celého dne. Přiřkla-li se první hodina určitého dne a tedy i celý den Slunci, vznikl *dies Solis* – den Slunce, neděle. Podle výše uvedeného uspořádání planet náležela druhá hodina nedělní Venuši, třetí Merkuru, čtvrtá Měsíci, pátá Saturnu, šestá Jupiteru, sedmá Marsu atd., až první hodina následujícího dne připadla opět Měsíci, čímž nastal *dies Lunae* – den Luny, pondělí.

Spojení dnů v týdnu s planetami představovalo významnou pomůcku pro lidovou astrologii. Zásadní význam pro její šíření však mělo zavedení slunečního kalendáře Iuliem Caesarem a Augustem v 1. století před Kr.

Římský rok byl původně lunární. Děлил se na dvanáct měsíců – pojmenovaných podle některých božtev, určitých obřadů a slavností nebo i podle číslovek: Ianuarius, Februarius, Martius, Aprilis, Maius, Iunius, Quintilis, Sextilis, September, October, November, December (názvy 7. a 8. měsíce byly později nahrazeny k počtě Iulia Caesara a Augusta jmény Iulius a Augustus). Lunární rok měl 355 dnů. Rozdíl mezi 355 dny roku lunárního a 365 dny roku slunečního se vyrovnával vkládáním přestupných dnů.